

NYÍRFAORSZÁG

I. ZÁGORSZK

*A térdepelő aranykupolákra
a nap remegő ujjal vet keresztet
a ködbe hulló hallgatag lankákon
nyírek fehér fohásza reszket*

*Találkoztam múltaddal Oroszország
Templomhomályban rogyant térdű vének
Szakálluk földet csapkod ajkukon
törött szárnyú madár az ének*

*Mint böjti szél a fákon zúg a sirás
ég a tömjén mint csipős őszi pára
mint Krisztus vére hullanak a csókok
a kereszt rideg aranyára*

*Szívemre micsoda múlt hurkolódik
A gyertyafényben ikonok merengnek
mint nyírek hulló lombjai a pópa
szavai halkán szétperengnek*

*S míg itt feketén öregasszonyok
gubbasztanak mint mezőkön a varjak
és Tőle kinek vére nem segített
még ma is megváltást akarnak*

*amerre visz az utam Oroszország
Borogyinón a brjanszki rengetegben
Leningrád sírjain a te valódi
megváltóid fogadnak engem*

*Nyíreid csúcsán Moszkvád kupoláin
hány paraszt-Krisztusnak ragyog a vére
kit valaha kín és harc szögezett e
végtelen földek keresztjére*

II. TOLSZTOJ SÍRJA

*Itt a ház a fészker s a kocsi
melyen megszökött
az ősz füstölőit lengető
sötétség elől
itt a tó
melynek szemgödrébe
búcsúzó tekintete
belezuhan
s itt a szakadék
hol fakéreg-bocskoros
muzsikgyerekekkel
a varázspálcikát kereste
hogy terülj-terülj-asztalkám legyen nekik
a nincstelenség*

*S a szakadék fölött
íme a halom
tábla és fejfa nélkül*

*a nyírek borítanak rá
arany gyászleplelt
mit virágaikkal a nyarak
kicsipkéznek*

*Lobogó búzakéve-hajú
felhő-főkötős
anyácska Oroszország
ringasd hát szelek bölcsőjében őt
füröszd simogató esőiddel arcát
hálózd be szívét
millió gyökereddel
s hívd elő a jövő
terülj-terülj-asztalkáját
hogy erdő-sűrű szemöldöke
tő-mély szemgödre mögül
lássa
miként lakmároznak körülötte
a fakéreg-bocskoros muzsikok unokái*

III.

OROSZ LÁNY

*Szellők fürödnek mosolyod lombjában
nevetsz ezüst nyír ága
Hullatja hűvös szirmai szívemre
a bánat jégvirága*

IV.

LENIN

*Végtelen erdők állnak
ravatala körül*

*Homlokára fagy
a nyírek gyertyacsonkjáról
csorduló idő*

és világit fehéren

VERESS MIKLÓS

JÁSZNAJA POLJÁNA

*Zuhogva dőlt a nyírfa Tolsztoj erdejében
Hej nyírek bánata törékeny szinezüst
Az úton át favágók ballagtak sötéten
Nyomukba hullógó levélt terelt a hús
Egy meghajolt fatörzsre dőlve néztem halkal
A szél eget terített homlokom fölé
Gyerekként jött az út ám zöldellő haraggal
Apró sövény guggolt a süppedt sir elé*

*Anyányi lett a csönd ölében tócsa ringott
Ingott a szőke fény az erdő homlokán
S kitárultak a szél-trojkájú sztyeppesíkok
A parasztsuhanók cipőtlen lábnyomán
Innen indult az út s ki útnak indult rendre
Innen batyuzta fel azt hogy hazája van
S fölébe bánatot bölintott csendesedve
Panaszja és panasz egy törzsbeforrt harang*